

08/1914.01/pva

Heden de
en acht

tweeduizend

ten verzoeken van

1. de heer, wonende te (3607 SE) Maarssen, aan het adres
Zwanenkamp 281, hierna te noemen K

te dezer zake woonplaats kiezende te 's-Gravenhage aan het Frederik
Hendrikplein 10 ten kantore van de advocaat en procureur

Mr. R. Menschaert, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, die door hem
hierbij wordt aangewezen als advocaat teneinde hem in na te melden
cassatieprocedure te vertegenwoordigen,

heb ik:.....

Aan,

de publiekrechtelijke beroepsorganisatie Nederlandse Orde van
Accountant-Administratieconsulenten, gevestigd en kantoorhoudende te (2597
LA) 's-Gravenhage aan het adres Nieuwe Parklaan 25, hierna te noemen
NOvAA, aldaar mijn exploit doende, sprekende met en afschrift dezes latende
aan:

AANGEZEGD

Dat requirant, na op de voet van art. 398 lid 2 Rv. met gerequireerde te zijn
overeengekomen dat partijen het hoger beroep kunnen overslaan, in cassatie
komt van het vonnis gewezen door de rechtbank 's-Gravenhage sector kanton
locatie 's-Gravenhage, op 7 mei 2008 tussen verzoeker als eiser en
gerekwireerde als gedaagde onder rolnummer 705236/07-23731.

en heb ik, deurwaarder, de gerequireerde

GEDAGVAARD

om op 5 september 2008,

des voormiddags te 10.00 uur, vertegenwoordigd als naar de wet door een advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, te verschijnen ter terechtzitting van de Hoge Raad der Nederlanden, Eerste Enkelvoudige Kamer, alsdan gehouden wordende te 's-Gravenhage in het gebouw aan de Kazernestraat 52;

TENEINDE

Schending van het recht en/of verzuim van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, doordat de rechtbank 's-Gravenhage sector kanton locatie 's-Gravenhage in voornoemd vonnis, waarvan de inhoud hier als overgenomen moet worden beschouwd, heeft overwogen, recht gedaan en beslist als in het bestreden vonnis is opgenomen, zulks om de volgende, mede in hun onderlinge samenhang te beschouwen redenen:

Inleiding

1. Het geschil betreft een door gerequireerde, hierna te noemen "NOvAA" aan requirant, hierna te noemen "K" verzonden factuur van € 1800,- ex. BTW voor "toetsingskosten" gedateerd op 24 december 2004.

2. K is accountant-administratieconsulent van beroep en lid van NOvAA.

3. Bij K heeft op 9 september 2004 een preventieve toetsing plaatsgevonden op grond van de "Verordening op de periodieke preventieve toetsing" welke door de ledenvergadering van NOvAA is vastgesteld. Voor de uitvoering van een dergelijke periodieke preventieve toetsing zijn middels voormelde factuur kosten in rekening gebracht aan K op grond van de Verordening op de Tarieven periodieke preventieve toetsing 2004.

4. Bij een andere accountant-administratieconsulent, hierna te noemen "X" heeft eveneens een preventieve toetsing plaatsgevonden en wel op 24 december 2004. Ook aan X zijn door NOvAA kosten in rekening gebracht middels een soortgelijke factuur als K heeft ontvangen. X heeft tegen de factuur voor de kosten van de preventieve toetsing, korthedshalve "de factuur" bezwaar in de zin van de Awb gemaakt bij NOvAA. NOvAA heeft X vervolgens op 23 juni 2005 eerst bericht dat de factuur geen besluit in de zin

van de Awb is waartegen bezwaar kan worden gemaakt en X derhalve niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaar. X is tegen dat besluit op bezwaar in beroep gegaan bij het CBB.

5. Hangende deze procedure bij het CBB heeft NOvAA vervolgens aan X op 16 februari bericht dat zij bij nader inzien van mening is dat de factuur wel een besluit in de zin van de Awb is en het bezwaar ongegrond verklaard. X heeft tegen dat nieuwe besluit op bezwaar eveneens beroep bij het CBB ingesteld.

6. De door X ingestelde beroepen hebben geleid tot een uitspraak van het CBB van 21 september 2006 (LJN: AY8684) waarbij het tweede besluit op bezwaar, inhoudende de ongegrondverklaring van het bezwaar, is vernietigd en het eerste besluit op bezwaar, inhoudende de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar van X, in stand is gelaten. Het CBB oordeelde dat er geen wettelijke grondslag is voor doorberekening van toetsingskosten en dat NOvAA en haar organen steeds onbevoegd zijn geweest dergelijke kosten door te berekenen aan leden. Tevens is er geen sprake van een besluit in de zin van de Awb nu daarvoor evenzeer een wettelijke grondslag ontbreekt. Dit leidde onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen besluit in de zin van de Awb is waartegen X met vrucht bezwaar kon maken zodat NOvAA hem terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn bezwaar.

7. NOvAA heeft aan X het door hem betaalde toetsingsgeld terugbetaald.

8. K heeft, nadat hij kennis heeft genomen van de uitspraak van het CBB van 21 september 2006, aan NOvAA verzocht ook aan hem het toetsingsgeld te restitueren. NOvAA heeft dit geweigerd.

9. K heeft het toetsingsgeld als onverschuldigd betaald teruggevorderd, welke vordering bij de thans bestreden uitspraak door de kantonrechter is afgewezen.

10. Nu partijen het over de feiten geheel eens zijn maar van mening verschillen over de juridische situatie zijn zij overeengekomen dat de zaak rechtstreeks aan uw raad kan worden voorgelegd.

Middel I

11. Schending van het recht en/of verzuim van vormen waarvan de niet-inachtneming nietigheid met zich brengt door de kantonrechter door in het bestreden vonnis van 7 mei 2007 te overwegen en mede op grond daarvan te beslissen als in het vonnis vermeld en wel om de volgende redenen.

12. Ten onrechte heeft de kantonrechter in r.o. 4.1 van het bestreden vonnis overwogen "*Gelet op het hiervoor onder 1.8 vastgestelde dient de factuur d.d. 24 december 2004 beschouwd te worden als een besluit als gedefinieerd in artikel 1.3 van de Awb.*

13. In r.o. 1.8 heeft de kantonrechter, met juistheid, vastgesteld "*Het CBB heeft blijkens zijn beslissing van 21 december 2006 het beroep van X geacht mede te zijn gericht tegen dat nieuwe besluit van 16 februari 2006. Het CBB heeft het beroep tegen het besluit van 23 juni 2005 niet-ontvankelijk verklaard en het beroep tegen het besluit van 16 februari 2006 gegrond met vernietiging van dat besluit*". In r.o. 1.8 staat dus slechts een herhaling van het dictum van het CBB in haar uitspraak van 21 september 2006.

14. De kantonrechter gaat ten onrechte op geen enkele wijze in op de essentiële stellingen van K dat:

I. Het CBB heeft geconstateerd dat heffingen slechts mogelijk zijn uit kracht van wet en er geen wettelijke grondslag is voor een heffing als waarop de factuur van 24 december 2004 ziet (dagvaarding K onder 11 en 12);

En

II. Dat uit de uitspraak van het CBB van 21 september 2006 onvermijdelijk volgt dat de factuur van 24 december 2004 geen besluit in de zin van de Awb is omdat alleen in die situatie accountant X niet-ontvankelijk kan zijn in zijn bezwaar, en dat is de uitslag van de bestuursrechtelijke procedure bij het CBB (replik van K onder 17 t/m 19), nader toegelicht in de repliek van K onder 8 t/m 16.

15. Iedere motivering waaruit kan worden afgeleid waarom de factuur van 24 december 2004, die ook niet wordt genoemd, een besluit in de zin van de Awb zou zijn ontbreekt in r.o. 1.8. In r.o. 4.1 wordt verder geen zelfstandige motivering gegeven waarom de factuur van 24 december 2004 een besluit in de zin van de Awb zou zijn en enkel verwezen naar r.o. 1.8.

16. Voor zover de kantonrechter meent zelfstandig en in afwijking van het CBB te kunnen oordelen dat de factuur van 24 december 2004 een besluit in de zin van de Awb is is het vonnis in strijd met het recht. De kantonrechter komt een dergelijke bevoegdheid niet toe. Nu het CBB heeft geoordeeld dat de factuur geen besluit in de zin van de Awb is, en bezwaar daartegen dus niet openstaat, is de kantonrechter daaraan gebonden.

17. Voor zover de kantonrechter meent dat uit de uitspraak van het CBB moet worden afgeleid dat de factuur van 24 december 2004 wel een besluit in de zin van de Awb is is het vonnis niet naar de eis der wet met redenen omkleed

nu de kantonrechter op geen enkele wijze inzicht geeft in zijn redenering en met name niet ingaat op de onder punt 14 genoemde essentiële stellingen van K dat de factuur geen besluit in de zin van de Awb is. Ook geeft de kantonrechter geen enkele uitleg hoe het mogelijk zou zijn dat er een besluit in de zin van de Awb zou zijn genomen terwijl vaststaat, gelet op de uitspraak van het CBB van 21 september 2006, dat voor een dergelijk besluit geen enkele wettelijke grondslag bestaat en een besluit in de zin van de Awb altijd gebaseerd moet zijn op een wettelijke bevoegdheid. Voorts is dan volkomen onbegrijpelijk dat accountant X niet-ontvankelijk is in zijn aan het onderhavige geval identieke bezwaar terwijl dat bezwaar volgens de kantonrechter toch gericht zou zijn tegen een besluit in de zin van de Awb waartegen bezwaar zou openstaan en accountant X in ieder geval tijdig bezwaar heeft gemaakt (r.o. 5.5 van CBB 21 september 2006). Nu uit het vonnis van de kantonrechter op geen enkele wijze kan worden afgeleid waarom de kantonrechter van oordeel is dat de factuur van 24 december 2004 als besluit in de zin van de Awb moet worden beschouwd is het vonnis onbegrijpelijk, althans onvoldoende gemotiveerd, zodat het geen stand kan houden.

Middel II

18.Schending van het recht en/of verzuim van vormen waarvan de niet-inachtneming nietigheid met zich brengt door de kantonrechter door in het bestreden vonnis van 7 mei 2007 te overwegen en mede op grond daarvan te beslissen als in het vonnis vermeld en wel om de volgende redenen.

19.Ten onrechte heeft de kantonrechter in r.o. 4.2 van het bestreden vonnis overwogen *“eiser heeft anders dan X (zie hieronder onder 1.7) geen gebruik gemaakt van de openstaande rechtsgang bij de bestuursrechter. Bij die rechtsgang zou, zoals volgt uit de hiervoor vermelde beslissing van het CBB d.d. 21 september 2006 de bevoegdheid van de Raad van Toezicht Beroepsuitoefening AA's en de wettelijke grondslag van de Verordening Tarieven PPT 2004 aan de orde gekomen zijn”*.

20. Met deze redenering miskent de kantonrechter dat voor K nu juist geen (zinvol) bezwaar open heeft gestaan tegen de factuur van 24 december 2004. Een bezwaar had, zoals K in zijn repliek onder 8 heeft gesteld, alleen kunnen eindigen in niet-ontvankelijkheid. De kantonrechter heeft niet, althans niet gemotiveerd, overwogen dat dit anders zou zijn en dat een tijdig bezwaar van K tot een inhoudelijke behandeling had kunnen leiden. Voor zover de kantonrechter meent dat K desondanks kansloos en zinloos bezwaar had moeten maken terwijl er geen besluit is waar bezwaar tegen openstaat, is het vonnis in strijd met het recht. Tegen handelingen die geen besluit in de zin van de Awb zijn, zoals de factuur van 24 december 2004, kan niet met vrucht bezwaar worden gemaakt en dat een dergelijk zinloos bezwaar niet wordt

gemaakt kan niemand worden tegengeworpen. Voor zover de kantonrechter van oordeel is dat een bezwaar van K wel zinvol was, en tot een inhoudelijke behandeling had kunnen leiden, is het vonnis niet naar de eis der wet met redenen omkleed nu de kantonrechter op geen enkele wijze motiveert waarom een bezwaar van K wel inhoudelijk behandeld zou zijn indien K het tijdig zou hebben ingediend.

21. Voor zover de kantonrechter meent dat K bezwaar had moeten maken om door CBB voor hem persoonlijk te laten vaststellen dat er geen wettelijke grondslag is voor de bevoegdheid van de Raad van Toezicht Beroepsuitoefening AA's en de wettelijke grondslag van de Verordening Tarieven PPT 2004, is het vonnis in strijd met de wet nu wet of jurisprudentie geen enkele grondslag bieden voor een dergelijke eis. Nu door CBB is geoordeeld dat er geen wettelijke grondslag is voor de Raad van Toezicht Beroepsuitoefening AA's en de wettelijke grondslag van de Verordening Tarieven PPT 2004 geldt dit voor K evenzo als voor ieder ander.

Middel III

22. Schending van het recht en/of verzuim van vormen waarvan de niet-inachtneming nietigheid met zich brengt door de kantonrechter door in het bestreden vonnis van 7 mei 2007 te overwegen en mede op grond daarvan te beslissen als in het vonnis vermeld en wel om de volgende redenen.

23. Ten onrechte is de kantonrechter in het geheel niet ingegaan op de essentiële stelling van K, verwoord onder punt 31 en 32 van zijn repliek, dat aanvaarding van formele rechtskracht voor de factuur van 24 december 2004 het onaanvaardbare, en met artikel 6 EVRM strijdige, gevolg heeft dat K bij geen enkele rechter terecht kan om tegen de factuur op te komen. K is bij de bestuursrechter onvermijdelijk niet ontvankelijk indien hij tijdig bezwaar zou hebben gemaakt maar kan volgens de kantonrechter ook niet bij de civiele rechter terecht. Nu in het geheel niet op deze stelling van K is ingegaan is het vonnis onbegrijpelijk, althans onvoldoende gemotiveerd zodat het niet kan standhouden.

Middel IV

24. Schending van het recht en/of verzuim van vormen waarvan de niet-inachtneming nietigheid met zich brengt door de kantonrechter door in het bestreden vonnis van 7 mei 2007 te overwegen en mede op grond daarvan te beslissen als in het vonnis vermeld en wel om de volgende redenen.

25. Ten onrechte heeft de kantonrechter in r.o. 4.2 van het bestreden vonnis overwogen: *“Tenzij hier een uitzondering gemaakt moet worden op het beginsel van de formele rechtskracht is sprake van een onaantastbaar besluit”*.

26. Gelet op hetgeen in de middelen I en II en III, afzonderlijk maar met name ook in samenhang bezien, is vermeld is de factuur van 24 december 2004 geen besluit in de zin van de Awb en kan er dus geen sprake zijn van formele rechtskracht van die factuur. Dit oordeel van de kantonrechter is derhalve in strijd met het recht, althans niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Middel V

27. Ten onrechte heeft de kantonrechter in r.o. 4.3 van het bestreden vonnis overwogen: “Overigens is onvoldoende gesteld om te kunnen oordelen dat een uitzondering gemaakt moet worden op het beginsel van de formele rechtskracht in dit geval waar eiser pas bij brief d.d. 1 mei 2007, ruim zeven maanden na de uitspraak van het CBB, gedaagde om terugbetaling van het bedrag van € 2.142,00 heeft gevraagd.

28. Dit oordeel van de kantonrechter is niet naar de eis der wet met redenen omkleed nu de kantonrechter op geen enkele wijze ingaat op de essentiële stellingen van K in zijn repliek onder 34 t/m 38 op basis waarvan K meent dat de formele rechtskracht, zo die er is, zou moeten worden doorbroken. De kantonrechter zegt helemaal niets over het feit dat ook NOvAA zelf lange tijd heeft gesteld dat de factuur geen besluit is, dat NOvAA profiteert van haar (bewust?) onwettig handelen en dat wezenlijk sprake is van ontneming van eigendom in strijd met artikel 1 eerste protocol van het EVRM. Nu iedere redengevende motivering ontbreekt kan het vonnis op dit punt geen stand houden.

Middel VI

29. **Ten onrechte heeft de kantonrechter in r.o. 4.4 van het bestreden vonnis overwogen: “Gelet op het bij antwoord onder 5.9 en 5.10 aangevoerde heeft eiser onvoldoende gesteld om te kunnen oordelen dat gedaagde verplicht is om op het besluit d.d. 24 december 2004 terug te komen”.**

30.1. Dit oordeel van de kantonrechter is niet naar de eis der wet met redenen omkleed nu de kantonrechter op geen enkele wijze ingaat op de essentiële stelling van K in punt 39 van zijn repliek dat het een bestuursorgaan in het maatschappelijk verkeer niet betaamt om ter verkrijging van financieel voordeel, na duidelijke rechtelijke uitspraken in hoogste ressort, onrechtmatig eigendom te ontnemen en vervolgens met voorbijgaan aan die rechtelijke uitspraken vast te houden aan een vermeende verschuldigdheid van betaling, althans bij K maar niet bij X. Dit handelen van NOvAA, ontnemen van eigendom zonder enige wettelijke grondslag, (bewust) onduidelijkheid scheppen over de mogelijkheid om daartegen op te komen en trachten onwettig handelen met terugwerkende kracht in te dekken is zodanig ernstig in strijd met de wet en de zorgvuldigheid c.q. rechtszekerheid die in het maatschappelijk verkeer betaamt dat NOvAA op haar “besluit” behoort terug te komen. De kantonrechter kan niet volstaan met een verwijzing naar stellingen van partijen maar behoort zijn vonnis te voorzien van een redengevende motivering waaruit kan worden afgeleid hoe de kantonrechter tot zijn oordeel is gekomen. Nu iedere redengevende motivering ontbreekt kan het vonnis op dit punt geen stand houden..

Eindconclusie:

Tot slot concludeert appellant dat bovenstaande middelen, ieder vaak meerdere argumenten omvattende, aangeven dat het vonnis van de Rechtbank, sectie kanton, niet kan standhouden. Ieder van die middelen of argumenten rechtvaardigt, ieder op zich al, de conclusie dat dit vonnis niet kan standhouden.

Mitsdien op grond van bovenstaande middelen te horen vernietigen het vonnis, waartegen zij zijn gericht met zodanige verdere uitspraak, als naar het oordeel van de Hoge Raad behoort te worden gegeven; kosten rechtens.

De kosten dezes zijn voor mij, deurwaarder €,